

varken ankare eller förtöjningstrossar. Hade vår Penta strejkat vid ett sådant tillfälle, hade "Wiking X" nu varit en skrothög. Jag hade ej alltid tid att kläda mig ordentligt, sällan att få på ordentlig fotbeklädnad, och det ogenomfrängliga mörkret med snötjoeka försvårade oerhört navigationen. En natt, en verklig orkan-natt, då vi på höjden av Trondhjem lågo med motorn i gång och ankarer ute från ett-tiden till morgongryningen, visade också en riskabel närhet av grundbrott.

Ofta blevo vi av skärgårdsbefolkningen varnade att sticka ut, men i regel gråvo vi oss iväg om minsta möjlighet fanns. Att ligga i ett fiskläge och vänta på bättre väder blev i längden outhärdligt och vår livliga önskan att snarast nå Narvik hade nog en stor inverkan på vår väderleksbedömning.

En våldsamt storm med grov sjö hade vi att dragas med vid Lindesnäs, Lister och Folden. Statthavet liksom Jaeringen klarades i ytterst grov sjö men med avtagande vindstyrka och Vestfjorden var allt annat än angenäm. Stötthavet var dock det värsta vatten vi krossade, ty här rådde full orkan med täta hagelbyar.

I Stötts hamn hade vi under flera dygn anlitat skeppsredare Sörensens stora gästfrihet. Ett långvarigare uppehåll här skulle säkerligen försatt oss i en mycket brydsamt situation genom att åsamka oss en obetalbar tacksamhetsskuld. Trots elementernas raseri och vårt värdfolks protester gråvo vi oss därför iväg. Färden över Stötthavet i medvind tog knappa två timmar, sjön var oerhört grov och brotten kommo flera meter höga. Vår fart i sjön var stor, och när vågkammen passerade förskeppet, kastade brotten våldsamma kaskader på fördäck. Varje nytt brott sökte vräka oss tvärs och jag hade ett oerhört arbete med att hålla båten i kurs. I de djupa vågdalarna pekade stävarna växelvis nästan rätt ned och gällde det att i dessa ögonblick hugga tag i något fast föremål för att hålla sig kvar ombord. Havet visade oss här på det mest eftertryckliga sätt sin makt, när det sökte att kasta oss överända, men vi klarade oss dock utmärkt, och "Wiking X" genomgick sitt generalprov. Inom parentes vill jag omnämna, att sjön var så

våldsamt, att ingen vare sig fiske- eller lastskuta gav sig ut.

Då "Wiking X" byggdes, tyckte jag, att dess dimensioner voro rikligt tilltagna och materialet nog så bastant. Men häruppe i Nordlandet föreföll mig båten som ett litet bräckligt skal. Kanske berodde detta på elementens raseri, kanske på fjordarnas skyhöga fjällväggar, som lodräta reste sig ur vattnet och oerhört försvårade vår avståndsbedömning.

Dagarna blevo allt kortare och måste utnyttjas till det yttersta. Kölden tilltog och vi hade nu dagligen snö- och hagelstormar. Slutligen nådde vi dock Narvik, resans nordligaste punkt. Det var en stor dag för oss. Det betydde, att vi lämnat de största farorna bakom oss, och att vi fingo vända söderut. "Wiking X" skildes för ett par dygn från sitt rätta element, och järnvägsresan över den skandinaviska fjällryggen anträdde i våldsamt snöstorm.

Även under färden från Luleå söderut utmed Norrlandskusten blevo vi flera gånger fördröjda, till en början av snöstormar i förening med en bitande kyla, som gjorde oss försvarligt överisade och försenade oss i Skellefte hamn i två dygn. Kölden och stormen gjorde nämligen risken för total överisning för stor. Bogserare måste ibland anlitas för att komma ut ur hamnar, då isen var för grov. Ju längre sydpå vi kommo, desto mera bekant blev farleden. I Gävle hämtade vi Calle Schmidt och då vi kommo till Furusund, kände vi oss hemma. När vi på kvällen den 2 november anlände till Vaxholm, ansågo vi oss hava lyckligt fullbordat färden. Några allvarigare missöden hade ju icke inträffat. Båten fanns kvar, motorn hade aldrig strejkat eller krånglat och besättningen var fulltalig. Vad kunde man mer begära?

För allt detta har jag att tacka icke blott en välbyggd båt och en pålitlig motor, utan framför allt en medbesättning, som utan knot underkastat sig resans mödor och besvärigheter, och som aldrig backat utan alltid hållit humöret uppe.

C. G. Pettersson.